

ΕΡΩΤΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

Λευκή Ντελιέρ

(Συνέχεια από τὸ προηγούμενο)

Μόλις ἔφτασε ἐκεῖ τοῦ ἀνακοίνωσαν τὸν προβιθασμὸ τοῦ.
Ἦταν πλέον πλοίαρχος. Ἐπὶ πλέον εἰσέπραξε τοὺς μισθοὺς
ποῦ τοῦ καθυστεροῦντο.

Ὅποιοσδήποτε ἄλλος θὰ ἦταν εὐτυχησμένος, εὐρισκόμενος
στὴ θεσι του. Μὰ ὁ Πλεμόν δὲν αἰσθανόταν καμμιά χαρά.
Εἶχε ἀφθονα χρήματα, ἀλλὰ δὲν εἶχε τὴ διάθεσι τοῦ γλεν-
τιοῦ καὶ τῆς σπατάλης.

Ἦταν μόνος, κατάμονος στὸν κόσμον, ἀπογοητευμένος, πι-
κραμένος.

Εἶχε φτάσει συγχρόνως ὁ χειμῶνας μὲ τὶς ὀμίχλες του καὶ
τὶς βροχές του, τὶς ὑγρασίες καὶ τὰ κρύα του.

Ἦταν Ὀκτώβριος.

Ἐνα ἀπόγευμα ὁ Φρειδερίκος θγαίνοντας ἀπὸ τὸ σπίτι
τοῦ ἄκουσε πίσω του στὸ δρόμον μιὰ συνομιλία ἢ ὁποῖα τὸν
ξάφνισε.

Ἡ φωνές ἦσαν γυναικεῖες.

— Τὸν βλέπεις τὸν κύριον αὐτόν; εἶπε ἡ μιὰ φωνή.

— Ναι, ἀποκρίθηκε ἡ ἄλλη.

— Εἶνε ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ τραυματίστηκε στὴν Κίνα καὶ
τὸν παρασημοφόρησε ὁ ἡρωϊκὸς ναύαρχος Κουρμπέ. Θυμᾶ-
σαι τί ἔγραφαν ἢ ἐφημερίδες γιὰ τὰ κατορθώματά του;

— Ναι, ναι.

— Τί ἐπιβλητικὴ ὠμορφιά!

— Ἐχεις δίκη.

— Τέλειος ἄντρας!

Ὁ Φρειδερίκος δὲν κρατήθηκε. Ἰ ὕρισε, κύτταξε πίσω του
κι' ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ σκιρτᾷ.

Ἐπρόκειτο γιὰ δυὸ κομψές Παρισινές δεσποινίδες.

Ἐκείνη ποῦ τὸν ἐξεβείαζε ἦταν ἀπαράλλαχτη σχεδὸν μὲ
τὴν Λευκή Ντελιέρ.

Κύτταξε μάλιστα τὸν Φρειδερίκο μ' ἓνα βλέμμα φλογερό,
ἓνα βλέμμα γεμάτο πόθο ἔρωτος.

Ἀλλὰ ὁ Πλεμόν δὲν συγκινήθηκε.

— Ὅχι, δὲν πρέπει, ἀναστέναξε.

Καὶ στρίβοντας ἀποτόμως, γύρισε σπίτι του.

Δὲν εἶχε προφτάσει νὰ ριχτῇ σ' ἓνα κάθισμα καὶ ἡ πόρτα
χτύπησε δυνατά.

Ποιὸς ἦταν;

Ὅσο νὰ προφτάσει νὰ σηκωθῇ ν' ἀνοίξει, μιὰ φωνὴ ἀντή-
χησε στ' αὐτιά του, μιὰ φωνὴ γνώριμη:

— Φρειδερίκε!

Ἦταν ὁ φίλος του καὶ συνάδελφός του, ὁ Κεργόρν. Ὁ
Φρειδερίκος ἀνοίξε ἀμέσως τὴν πόρτα.

Οἱ δυὸ φίλοι ρίχτηκαν ὁ ἓνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου.

— Κεργόρν!

— Φρειδερίκε!

— Σὺ ἐδῶ, φίλε μου; Ποῦ κατάρθωσες νὰ μάθης ποῦ
μένω;

— Θὰ σοῦ τὰ ἐξηγήσω ὄλα.
Προηγουμένως ὅμως πρέπει νὰ
σοῦ πῶ πὼς ἔχω τριῶν μηνῶν ἄ-
δεια καὶ πὼς ἔρχομαι νὰ σοῦ μι-
λήσω γιὰ μιὰ ἐντελῶς προσωπικὴ
μου ὑπόθεσι.

— Σ' ἀκούω, εἶμαι ὄλος αὐτιά.

— Σ' εὐχαριστῶ, Φρειδερίκε.

— Κάθησε λοιπὸν καὶ λέγε
μου, ἂν καὶ μαντεύω τί σοῦ συμ-
βαίνει.

— Τὸ μαντεύεις;

— Ἀφεύκτως. Παντρεύεσαι.
Αὐτὸ δὲν εἶνε;

— Ἀκριβῶς. Τὸ θρήκες. Ἡ ἐ-
ξαδέλφη μου τὰ μαγείρεψε ὄλα.
Ἐγὼ δὲν ἤξερα τίποτε. Μόλις
πρὸ μιᾶς καὶ μισῆς ὥρας γνώ-
ρισα τὴ μνηστή μου.

— Ἀλήθεια;

— Ναι, ναι. Ἔτσι εἶνε ἀκριβῶς, ὅπως σοῦ τὰ λέω.

— Καὶ λοιπὸν;

— Δὲν ἔχει λοιπὸν. Γνώρισα τὴ μνηστή μου πρὸ ὀλίγου,
ὅπως σοῦ εἶπα, κι' ὄλα τελείωσαν.

— Τὴ θρήκες τοῦ γούστου σου;

— Κάτι παραπάνω, Φρειδερίκε. Τὴν λατρεύω!

— Κι' ἐκείνη;

— Κι' ἐκείνη μὲ ἀγαπᾷ τρελλά.

— Ὁραῖα! Καὶ τὸ καταφύγιό μου πὼς τὸ θρήκες;

— Ἄ, ναι! Βρισκόμουν στὸ σπίτι τῆς μνηστῆς μου. Εἶχαν
σερβίρει δροσιστικά, ἀπαραίτητα γιὰ τὴν περίστασι, γιὰ
ψηνόμουν ἀπὸ ἔρωτα. Ἐπινα λοιπὸν τὸ ἀναφυκτικὸ μου καὶ
μιλοῦσα μὲ τὰ πεθερικά μου, καθισμένος πλάι στὴ μνηστή
μου, ὅταν ἔξαφνα σὲ θυμήθηκα καὶ σηκώθηκα. Ἐκείνο: ἔξα-
φνιάστηκαν καὶ εἶχαν δίκη.

— Φεύγετε; μὲ ρώτησαν.

— Ναι, τοὺς ἐξήγησα, εἶν' ἀνάγκη νὰ πάω νὰ δῶ κάποιον
στενὸ μου φίλον.

— Καὶ μᾶς ἀφήνετε κι' ὄλας;

Τὰ πεθερικά μου κατσούφιασαν. Μὰ ἐπενέβη ἡ μνηστή
μου ποῦχει χρυσὴ καρδιά.

— Ἀφοῦ εἶν' ἀνάγκη πῆγαινε, μοῦ εἶπε.

Καὶ μὲ ρώτησε εὐθύς ἀμέσως:

— Εἶνε συνάδελφός σου ὁ φίλος σου αὐτός ποῦ πρόκειται
νὰ ἐπισκεφθῆς;

— Ἀκριβῶς, ἀπάντησα. Μόνον ποῦ δὲν ξέρω ποῦ κατοικεῖ.

— Καὶ πὼς ὀνομάζεται;

— Φρειδερίκος Πλεμόν, εἶπα.

Ἡ μνηστή μου χτύπησε τότε πρόσχαρα τὰ χέρια τῆς.

— Δὲν θὰ πάτε καὶ πολὺ μακριὰ γιὰ νὰ τὸν θρήτε, μοῦ
ἐξήγησε. Ὁ κ. Πλεμόν κάθεται, ὅπως ἄκουσα, στὴ γειτονιά
μας.

Τὴν ἴδια στιγμὴ κατέφθασε καὶ ὁ διανομεὺς τοῦ ταχυδρο-
μείου, ὁ ὁποῖος μοῦ εἶπε τὴ διεύθυνσί σου καὶ νᾶμαι!

— Εἶσαι πολὺ καλός, φίλε μου, εἶπεν ὁ Φρειδερίκος.

— Σὲ ἀγαποῦσα πάντα σὰν ἀδελφὸ, Φρειδερίκε. Κι' ἐξ
ἄλλου ἔπρεπε νὰ ρθῶ νὰ σὲ συγχαρῶ γιὰ τὸν προβιθασμὸ
σου.

Ὁ Φρειδερίκος εὐχαρίστησε τὸν Κεργόρν ἀναστενάζοντας.

— Ἀναστενάζεις; τοῦ εἶπε ὁ ἀνοιχτόκαρδος ναυτικός. Ἐ-
χεις δίκη, φίλε μου. Ὁ ναύαρχος Κουρμπέ, ποῦ τόσο τὸν
ἐλάτρευες, πέθανε στὴν ἀγκαλιά σου σχεδόν.

— Ἐχασα καὶ τὴ μητέρα μου! εἶπε μὲ βαθειὰ συγκίνησι
ὁ Πλεμόν.

— Κι' αὐτὸ τὸ ξέρω, καλέ μου φίλε, καὶ σὲ συλλυποῦμαι.
Ναι, ξέρω πὼς σὲ χτύπησαν πολλὲς συμφορές. Ἀλλὰ εἶσαι
ἄντρας, Πλεμόν. Θὰ κάνης κουράγιο. Ὅλα περνοῦν, ὄλα
ξεχνιοῦνται.

— Ὅχι ὄλα, ἀναστέναξε ὁ Φρειδερίκος.

Κι' ἀμέσως κατόπιν ρώτησε
τὸν Κεργόρν:

— Μπορεῖς νὰ μοῦ δώσης κά-
ποια πληροφορία ποῦ θὰ σοῦ ζη-
τήσω;

— Καὶ τὸ ρωτᾷς, φίλε μου;

— Ἐ κ ε ἰ ν η παντρεύτηκε,
δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ναι, παντρεύτηκε, ἀπάντησε
ὁ Κεργόρν.

— Παρέστης στὸ γάμον τῆς;

— Ὅχι.

— Γιατί;

— Δὲν εἶχα διάθεσι κι' ἐξ ἄλ-
λου τὰ πολεμικά μας ἔφυγαν τὴν
ἴδια ἡμέρα ἀπὸ τὴ Νίκαια.

— Ὄστε δὲν εἶσαι σὲ θέσι νὰ
μοῦ δώσης καμμιά πληροφορία
σχετικῶς;

— Τί θὰ ἤθελες νὰ μάθης ἀκρι-

θώς;

— Για τη ζωή της, για το σύζυγό της, για το κάθε τι πού την άφορα.

— Δυστυχώς δεν ξέρω τίποτα. Άλλά νιά πές μου: Δεν τη λησμόνησες;

— Όχι.

— Τη θυμάσαι λοιπόν ακόμα;

— Θα την θυμούμαι ως τη στιγμή πού θα φύγω από τον κόσμο αυτό. Τίποτε δεν μπορεί να με κάνη να την ξεχάσω.

Ο Κεργόρν στήριξε και τὰ δυό του χέρια στους ώμους του Πλεμόν.

— Μαντεύω τον πόνο σου, Φρειδερίκε, του είπε. Άλλά... αλλά — πώς να σου τὸ πῶ; — δεν έχεις δίκιο να θυσιάσης τη ζωή σου, την νεότητά σου χωρίς λόγο...

— Χωρίς λόγο;

— Ναι, ναι, έτσι εἶνε ακριβώς. Βασανίζεσαι από ένα αἰσθημα τὸ ὁποῖο θὰ ἔπρεπε νάχη σβύσει από την καρδιά σου. Εἶσαι νέος. Τὸ μέλλον σου μειδιά και σου υπόσχεται πολλά. Γιατί να θυμάσαι την νέα εκείνη; Ζήσε, διασκέδασε. Ὑπάρχουν στὸ Παρίσι ἄπειρες γυναῖκες πιὸ ὡμορφες από Ἐκείνη, πιὸ ἀξιαγάπητες. Δεν έχεις παρὰ να διαλέξης.

Ο Πλεμόν τὸν ἄκουγε ὑπομονετικά.

— Κάμε ὅπως σου λέω, συνέχισε ὁ Κεργόρν. Θέλεις να νυμφευθῆς με μιά ὡμορφη και πλουσία Παρισινή νέα; Πές μου πώς τὸ θέλεις και θὰ γίνη ἀμέσως. Ἡ ἐξαδέλφη μου γνωρίζει ἄπειρες δεσποινίδες τοῦ καλοῦ κόσμου, πού σου ταιριάζουν, πού θὰ σ' ἀγαπήσουν τρελλά, πού θὰ σ' ἐκτιμήσουν ὅσο ἀξίζεις...

Τὰ λόγια τοῦ Κεργόρν ἐγοήτευαν σιγά-σιγά τὸν Φρειδερίκο. Ἐνα ἀβάσταχτο βάρος σηκωνόταν από την καρδιά του.

Γιατί ἀλήθεια να μὴ διώξη τίς κακὲς σκέψεις ἀπ' τὸ μυαλό του, τὴ φαρμακερὴ μελαγχολία από την καρδιά του;

Γιατί να μὴ χαρῆ κι' αὐτός, να μὴ διασκεδάση, να μὴ φροντίση να λησμονήση;

Ναι, ναι, ὑπῆρχαν πολλές ὡραίες γυναῖκες στὸ μεγάλο, στὸ ἀπέραντο Παρίσι...

Ο Φρειδερίκος ἦταν ἔτοιμος να δηλώση στὸ φίλο του ὅτι θ' ἀλλάξη ζωὴ. Τυχαίως ὁμως τὸν ρώτησε σὲ μιά στιγμή:

— Και πὼς λέγεται ἡ μνηστή σου, ἀν ἐπιτρέπεται;

— Λευκή, ἀποκρίθηκε ὁ Κεργόρν.

Λευκή!

Ὅλη ἡ γοητεία πούχε ἀρχίσει να παρασύρη τὸν Φρειδερίκο, διαλύθηκε.

Τὸ ὄνομα ἐκεῖνο τοῦ θύμησε πάλι, ξαναζωντάνεψε στὴ μνήμη του τὴν ἀγαπημένη του.

Ἀναστέναξε και κούνησε με λύπη τὸ κεφάλι του. Ὅχι, ὄχι, δεν μπορούσε να ξεχάση, δεν μπορούσε να ζητήση παρηγοριά σὲ νέους ἔρωτες. Ἀγαπούσε τὴν Λευκή Ντελλιέρ, τὴν ἀγαπούσε με τὴν ἴδια λαχτάρα, ὅπως τὴν πρώτη στιγμή πού τὴν εἶδε.

* * *

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ Φρειδερίκος σκέφθηκε να κάνη ἕνα ταξιδάκι ὡς τις Κάννες και τὴ Νίκαια

Τί θὰ πήγαινε να κάνη ἐκεῖ πέρα;

Σὲ τί ἔλπιζε;

Σὲ τίποτε ἀπολύτως.

Ἦθελε να φύγη πρῶτα-πρῶτα από τὸ Παρίσι. Ἐτσι δεν θὰ ἦταν ἀναγκασμένος να παραστή στους ἀρραβῶνες τοῦ Κεργόρν.

Ἐπινα τὸ ἀναψυκτικό μου καθισμένος πλάι στὴ μνηστή μου...

Θὰ πήγαινε στις Κάννες και στὴ Νίκαια για ν' ἀποχαιρέτηση τ' ἀγαπημένα ἐκεῖνα μέρη, σὰ ὁποῖα πέρασε μερικὲς ὥρες τῆς ζωῆς του εὐτυχισμένος.

Αὐτὸ ἦταν ἡ μόνη του ἐπιθυμία. Κατὰ θάθος μάλιστα δεν ἤθελε να συναντηθῆ με κανέναν ἀπολύτως στις Κάννες ἢ στὴν Νίκαια. Ἐλπιζε ὅτι ἡ Λευκή δεν θὰ θρискόταν ἐκεῖ. Θὰ εἶχαν γυρίσει και θὰ εἶχαν ἐγκατασταθῆ ἀσφαλῶς στὸ Παρίσι.

Για να βεβαιωθῆ ἀπολύτως πήγε και ρώτησε περὶ τῆς διαμονῆς τοῦ Λεοπόλδου Γκιδάλ στὸ ὑπουργεῖο των Ἐσωτερικῶν. Δυστυχῶς ὁμως δεν ἦσαν σὲ θέση να τοῦ δώσουν καμμιά ἀπολύτως ἀκριβὴ πληροφορία.

— Δὲν σημαίνει, σκέφτηκε ὁ Φρειδερίκος. Ἀσφαλῶς ὁ Γκιδάλ, ἡ Λευκή και ἡ μητέρα της θὰ ὀρισκωνται στο Παρίσι.

Πέρασε κατόπιν από τὸ σπίτι τοῦ Κεργόρν για να τὸν ἀποχαιρέτη. Ὁ φίλος του ἀπουσίαζε. Ἡ σύμπτωση αὐτὴ εὐχαρίστησε τὸν Φρειδερίκο. Ἄφησε στὸν Κεργόρν ἕνα του ἐπισκεπτήριο, γράφοντάς του ὅτι φεύγει για τις Κάννες, γύρισε σπίτι του, ἐτοιμάστηκε και κατέθηκε στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ.

Ο Πλεμόν ἀρχισε να βηματίζει ἐπάνω-κάτω, ὅταν ξαφνα ἄκουσε πίσω του γοργὰ βήματα κι' αἰσθάνθηκε ἕνα χέρι ν' ἀκουμπᾷ φιλικὰ στὸν ὤμο του.

Ἦταν ὁ Κεργόρν.

— Σὺ ἐδῶ! εἶπε ξαφνιασμένος ὁ Φρειδερίκος

— Εγὼ, βέβαια, φίλε μου. Ὡστε ἔτσι λοιπόν; Μοῦ ἀφήνεις ἕνα σημεῖωμα και τὸ σκάζεις ἀπ' τὸ Παρίσι χωρίς να μὲ δῆς; Εὐτυχῶς πού σ' ἐπρόλαβα για να σ' ἐμποδίσω.

— Νὰ μ' ἐμποδίσης;

— Μάλιστα, φίλε μου.

— Καὶ γιατί;

— Ρωτᾷς γιατί; Δεν μπορῶ να παντρευτῶ χωρίς να θρискεσαι και σὺ στὸ γάμο μου.

— Σ' εὐχαριστῶ για τὰ αἰσθήματά σου, Κεργόρν, ἀλλὰ πρέπει να φύγω. Ἐχω θγάλει πλέον εἰσιτήριο.

— Εἶνε τρομερό... τρομερό! ἐκράυασε ὁ καλόκαρδος ναυτικός. Καὶ τώρα πὼς παντρεύονται;

Ο Φρειδερίκος ἐγέλασε με τὴν καρδιά του.

Ταύτοχρόνως ἕνα ἄλλο γέλιο, ἕνα γέλιο κρυστάλλινο ἀντήχησε πίσω τους.

Ο Φρειδερίκος γύρισε ξαφνιασμένος και θρέθηκε μπρὸς σ' ἕναν ἠλικιωμένο κύριο και μιά ὡμορφη δεσποινίδα.

— Διάβολε! φώναξε ὁ Κεργόρν. Λίγο ἔλειψε να ξεχάσω να σου συστήσω τὸν πεθερό μου και τὴ μνηστή μου.

Ο Πλεμόν τράχηκε μόλις ἀντίκρουσε τὴ μνηστή τοῦ συναδέλφου του. Δεν τὸ ἔδειξε ὡστόσο.

Συγκέντρωσε τὴν ψυχραιμία του και χαιρέτησε μ' εὐγένεια.

Τὴν νέα ἐκείνη, τὴν ὡραιότατη ἐκείνη νέα δεν τὴν ἔβλεπε για πρώτη φορά. Ἦταν μιά από τις δυὸ δεσποινίδες πού συνάντησε πρὸ ἡμερῶν στὸ δρόμο και τοῦ χαμογέλασαν τόσο γλυκά, τόσο τρυφερά!

Μὰ ὅλες αὐτὲς ἡ σκέψεις πέρασαν ἀπ' τὸ μυαλό του σὰν ἀστραπή. Προσποιήθηκε πὼς βλέπει για πρώτη φορά τὴ νέα. Κι' ἐκείνη ἔκαμε τὸ ἴδιο.

— Ἀγαπητή μου, εἶπεν ὁ Κεργόρν στὴ

μνηστή του, είμαστε άτυχεϊς. Ο κ. Πλεμόν φεύγει αυτή τη στιγμή απ' το Παρίσι.

— Τί κρίμα! αναστέναξε με ειλικρινή λύπη η νέα.

Και γυρίζοντας στο Φρειδερίκο πρόσθεσε:

— Είμαστε βέβαιοι, ο Παύλος κι' εγώ, πώς θα σ'ας είχαμε στους γάμους μας τουλάχιστον.

— Ναί, ναί, επιβεβαίωσε ο Κεργόρν. Δεν φανταζόμουν ποτέ πώς θα έφευγες τόσο ξαφνικά απ' το Παρίσι.

Ο Φρειδερίκος στενοχωρήθηκε. Δεν ήθελε ν' αφήση λυπημένους τους φίλους του.

— Δεν πρέπει ν' απελπίζεστε, είπε στον Κεργόρν και στη μνηστή του. Όλα μπορούν να διορθωθούν.

— Πώς; ρώτησε ο Παύλος.

— Απλούστατα το ταξίδι μου δεν θα διαρκέση περισσότερο των δεκαπέντε ημερών. Υποθέτω πώς δεν θα έχετε τελέσει ως τότε το γάμο σας και συνεπώς...

— Ναί, ναί, σύμφωνοι, φώναξε πρόσχαρα η μνηστή του Κεργόρν.

— Σύμφωνοι, είπε και ο Παύλος.

Τη στιγμή αυτή το τραίνο σφύριξε, έτοιμο να φύγει.

Ο Φρειδερίκος χαιρέτησε τους φίλους του κι' ανέβηκ στη θέσι του.

Το τραίνο ξεκίνησε.

Όταν ο Φρειδερίκος έφτασε σ'ας Κάννας η ημέρα είχε ανατείλει πρό αρκετής ώρας.

Κατέβηκε στο σταθμό και τράβηξε άργα-άργα προς τα κέντρα.

Η καρδιά του ήταν ξεχειλισμένη από μελαγχολία. Τό κάθε τί εκεί πέρα του θύμιζε τον άτυχο έρωτά του. Οί δρόμοι, η άκρογιαλιά, τ'α σπίτια, οί χλοεροί κήποι...

Προχωρούσε και ψιθύριζε κάθε τόσο το όνομα εκείνης που κομμάτιασε την καρδιά του:

— Λευκή!... Λευκή!...

Μά κανείς δεν του άπαντούσε. Η Λευκή ήταν νεκρή πειά γι' αυτόν.

Η Λευκή ήταν τώρα γυναίκα ενός άλλου.

Κι' αυτός ο άλλος, ο Λεοπόλδος Γκιτάλ, δεν άξιζε ούτε όσο το μικρό δαχτυλάκι της νέας.

Πώς παρασύρθηκε η Λευκή Ντελλιέρ σ' αυτόν το γάμο; Πώς δέχτηκε να γίνη γυναίκα ενός άνοήτου κομψευομένου, που είνε ζήτημα αν την αγαπούσε, αν ήταν σε θέσι να την εκτιμήση;

Ναί, ο Γκιτάλ παντρεύτηκε την Λευκή για την προίκα της. Τόν ένδιεφεραν τ'α εκατομμύρια της νέας. Και τίποτε άλλο.

Και η Λευκή; Δέχτηκε ασφαλώς να ένωθη με τον άνθρωπο εκείνο από πείσμα, από καπρίτσιο. Πόσο θα είχε μετανοιώσει τώρα για ό'α αυτά η ωραία κόρη!

Βυθισμένος στις θλιβερές αυτές σκέψεις, ο Φρειδερίκος, προχωρούσε πάντοτε εμπρός, χωρίς να ξέρη που πηγαίνει. Έξαφνα στάθηκε και κύτταξε γύρω του.

Τί παράξενο!

Τ'α άσκοπα βήματά του τόν είχαν φέρει κοντά στην έπαυλη της κ. Ντελλιέρ.

Ο Φρειδερίκος προχώρησε λίγο ακόμα και στάθηκε μπρός στην είσοδο της έπαύλεως. Τ'α παράθυρα ήσαν κατάκλειστα. Οί έννοικοι έλειπαν ασφαλώς στο Παρίσι.

Έξαφνα ο Πλεμόν αντίκρουσε στον κήπο της έπαύλεως τον γέρο κηπουρό να κλαδεύη τ'α λουλούδια, σκυμμένος πάνω απ' τις θραγιές.

Τόν γέροντα εκείνον τόν έγνώριζε ο Φρειδερίκος. Βρισκόταν στην έπαυλη και κατά την περίοδο που ήταν άρραβωνιασμένος με την Λευκή.

Την ίδια στιγμή ο κηπουρός γύρισε προς το μέρος του και τόν ανεγνώρισε άμέσως.

— Κύριε ύποπλοίαρχε! φώναξε.

Ο Πλεμόν τόν χαιρέτησε.

— Με θυμόσατε; τόν ρώτησε.

— Και βέβαια σ'ας θυμούμαι, κ. ύποπλοίαρχε. Μπορούσα να σ'ας ξεχάσω;

— Σ' εύχαριστώ, φίλε μου.

— Θα μείνετε σ'ας Κάννας, κ. Πλεμόν;

— Όχι, είμαι περαστικός.

Μεσολάβησε λίγων στιγμών σιωπή.

Ο Φρειδερίκος ποθούσε να ρωτήση, να μάθη. Και στο τέλος δεν κρατήθηκε.

— Δεν βρίσκεται κανείς στην έπαυλη; ρώτησε τόν γέρο κηπουρό.

Έκείνος ξαφνιάστηκε.

— Πώς λοιπόν, δεν ξέρετε, κ. ύποπλοίαρχε;

— Όχι, δεν ξέρω τίποτε.

— Η έπαυλις πουλήθηκε.

— Πουλήθηκε!

— Μάλιστα. Πρό ενός χρόνου..

— Ποιός την πούλησε;

— Ο κ. Γκιτάλ σ' ένα Ρώσο πρίγκηπα.

Ο Φρειδερίκος έπεφτε από έκπληξεως σ' έκπληξι.

— Και τί τόν ανάγκασε να την πουλήση; ρώτησε.

— Η άναμνήσεις, ή δυσάρεστες και θλιβερές άναμνήσεις, κύριε.

— Δεν σε καταλαβαίνω.

— Κι' όμως είνε πολύ άπλό. Η έπαυλις αυτή θύμιζε στον κ. Γκιτάλ τ'α περασμένα, το θάνατο της πεθεράς του.

— Η κ. Ντελλιέρ πέθανε; φώναξε ξαφνιασμένος ο Φρειδερίκος.

— Δεν το ξέρατε;

— Όχι, τώρα μόλις το μαθαίνω.

— Άπέθανε, κ. ύποπλοίαρχε. Τη σκότωσε ή συμφορά τή δύστυχη κυρία!

Η συμφορά; Ο Φρειδερίκος δεν πίστευε σ' όσα άκούγε.

Ποιά συμφορά να είχε χτυπήσει άρα γε τόσο σκληρά, τόσο άμείλικτα την μητέρα της Λευκής;

Μ' όλη την έπιθυμία που είχε να έξακολουθήση τις έρωτήσεις του, δεν τό έκανε ώστόσο. Θα ήταν άπρέπεια εκ μέρους του ν' ανακατεύεται σ'α οικογενειακά τών άλλων.

Όστόσο δεν κρατήθηκε κι' έκανε μια ακόμα έρώτηση στον κηπουρό:

— Και που μένει τώρα ή κ. Γκιτάλ;

— Δεν ξέρω, κύριε, άποκρίθηκε ο κηπουρός. Συνηθίζω να μη ανακατεύωμαι στις δουλειές τών κυριών μου. Έκείνο που ξέρω είνε ότι άμέσως μετά το γάμο τους ο κύριος και

ή κυρία Γκιτάλ έφυγαν για τή Νίκαια. Ίσως να βρίσκονται ακόμα εκεί.

— Εύχαριστώ, φίλε μου, είπε ο Φρειδερίκος δίνοντας ένα φιλοδώρημα στον γέροντα κηπουρό.

Άπομακρύνθηκε κατόπιν με το κεφάλι γεμάτο σκέψεις. Πόσα πράγματα είχαν συμβή μέσα σ' ένα χρόνο! Άνυπομονούσε τώρα να τ'α μάθη όλα, να πληροφορηθή που βρισκόταν ή Λευκή.

Ο δρόμος που είχε πάρει έβγαζε στο σταθμό. Κατηφόρισε προς τ'α εκεί. Σε λίγο έφτασε το τραίνο για τή Νίκαια. Πήδησε σ' ένα θαγόνη χωρίς να διστάση καθόλου και μετά μια ώρα βρισκόταν στη Νίκαια.

Ήταν πολύ κουρασμένος.

Τό διαρκές ταξίδι, ή ήθικές συγκινήσεις τόν είχαν καταβάλει.

Πήδησε σ' ένα άμάξι και τράβηξε για το κεντρικότερο ξενοδοχείο. Εκεί, άφου τακτοποιήθηκε και ξεκουράστηκε κάπως, έκάλεσε τόν ξενοδόχο και του ζήτησε πληροφορίες για το ζεύγος Γκιτάλ.

Ο ξενοδόχος δεν ήξερε και πολλά πράγματα. Τόν έπληροφόρησε ότι πράγματι οί νεόνυμφοι έγκαταστάθηκαν μετά το γάμο τους στην Νίκαια. Έξαφνα όμως ή κ. Ντελλιέρ έπεσε σοβαρά άρρωστη και την μετέφεραν σ'ας Κάννας όπου άπέθανε λίγο άργότερα και έτάφη. Έκτοτε κανείς δεν ήξερε που είχε μεταβή το ζεύγος Γκιτάλ.

Ο Φρειδερίκος εύχαρίστησε τόν ξενοδόχο και τόν άφησε να φύγει. Κάθησε κατόπιν σε μια πολυθρόνα και βυθίστηκε σε σκέψεις. Τί μυστήριο κρυβόταν άρα γε κάτω από όλα αυτά; Ποιά συμφορά είχε θανατώσει την κ. Ντελλιέρ;

(Άκολουθεί)

